

מִשָּׁל לָמָּה הִדְבַּר דּוֹמָה וּמְבִיא מִשָּׁל וְהוּא, לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ
אִשָּׁה נָאָה, וְכָל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ מִזְמִינָה יוֹם אֶחָד
לְהִיזוֹת עִמּוֹ. וְהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נָאִים וְאוֹהֲבֵם, וְאָמַר
לָהֶם הוֹאִיל וְכֵן הוּא, שִׂמְחוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם שִׂמְחָתִי בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת שֶׁאֲנִי בָּא וּשְׂכִינְתִּי, כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל כִּי אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל
עִבּוּרְכֶם, וְגַם אַתֶּם הִדְרֹו אוֹתִי וּלְכֵן גַּם אַתֶּם תִּהְדְּרוּ וּתְכַבְּדוּ אוֹתִי. וּמֵאִי
טַעֲמָא זְכוֹר וְשָׁמוֹר אמר הטעם מדוע בשבתות ומדוע זכור ושמור גם לשון
כְּפוּל. זְכוֹר לְזָכֹר וְשָׁמוֹר לְכַלֵּה ומפרש זכור לזכר ושמור לכלה כי ליל
שַׁבָּת הוּא בְּנו"ק וְיוֹם שַׁבָּת הוּא בּו"א. וּמֵאִי טַעֲמָא וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ,
שִׁמְרוּ עַצְמְכֶם מִן הַתְּהַרְהוּר, כִּי מִקְדָּשֵׁי קְדוּשָׁה הוּא.
לָמָּה, כִּי אֲנִי יְהוָה בְּכָל צָד. (עד כאן מההשמטות).

את שבתותי תשמורו לקיום מצות עונה

דָּבָר אַחֵר וְאַתְּ שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמָרוּ, לְאַזְהָרָה לְאֵינּוֹן
דְּמַחְכֵּן לְזוּגְגִיָּהוּ מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת, וְהָא אוֹקִימָנָא

פירוש אחר יש לבאר שהכתוב ואת שבתותי תשמורו הוא אזהרה לאותם התלמידי חכמים
 שישמרו וימתינו לקיים עונתן בליל שבת וכבר ביארנו ענין זה [יח], **כְּמָה דְכִתְיִב,**

אור הרשב"י

[יח] ודע כי מלשון הזוהר משמע שהאזהרה לשמור ולהמתין הרי הם ממתנינים לשבת.
 היא לאותם שממתנינים כבר לעונתן משבת ואפשר לבאר על פי מה שכתב הב"ח לבאר
 לשבת וא"כ צריך ביאור מהי האזהרה דברי הטור באורח חיים סימן ר"פ ויהא זהיר

הלימוד היומי

לע"נ טרנגה הדסה בת נדרה ע"ה - לע"נ שמעון בן רחל ז"ל

(ישעיה נז) כה אמר ה' לְסַרְיִסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי. מֵאֵן סַרְיִסִים מִי הֵם הַסַּרְיִסִים. אֵלֶיךָ אֵינֶנּוּ חֲבֵרִיִּים דְּמִסְרָסָן נִרְמִייהוּ כָּל שְׂאֵר יוֹמֵיךָ, בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא. וְאֵינֶנּוּ מִחֲפָאן מְשַׁבֵּת לְשַׁבָּת הֵם הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁמִּסְרָסִים עִמָּם כָּל יְמוֹת הַשְּׁבוּעָה כְּדֵי לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּמִמְתַּיִנִּים בְּעוֹנְתָן מִשַּׁבַּת לַשַּׁבָּת. הֵדָּא הוּא דְכָתִיב וְהוּוּ שְׁכַתּוּב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי שֶׁהֵם מִמְתַּיִנִּים לַשַּׁבָּת לְקִיּוּם עוֹנְתָן, בְּכֹה דְאֵת אָמַר (בְּרֵאשִׁית לז) וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר וּשְׁמִירָה הִיא מְלִשׁוֹן הַמְתַּנָּה כְּמוֹ שְׁכַתּוּב וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר שֶׁפִּירוּשׁוֹ הַמְתִּין מִתִּי יֵבֵא. וּבְגִין כֶּךָ וְאֵת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְלִכֵּן אָמַר אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ שֶׁתִּמְתִּינוּ לְקִיּוּם מִצְוֹת עוֹנָה בַּשַּׁבָּת דּוֹקָא אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, דָּא גּוֹפֵא אִישׁ אִמּוֹ אָבִיו תִּירָאוּ זֶה עַל הַגּוֹף הַנַּעֲשָׂה מִזְּוֹג הַהוֹרִים בְּקְדוּשָׁה. וְאֵת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, דָּא נִפְשָׁא זֶה הַנֶּפֶשׁ הַנִּמְשַׁכֵּת עִי יְחוּד עֲלִיּוֹן דְּזוּזִין. וְכָלֵא אֶתְדַבֵּק דָּא בְּדָא. וְכָפֵא חוֹלְקֵיחוֹן דִּישְׂרָאֵל וְהַכֵּל מִתְּדַבְּקִים וּמִתְחַבְּרִים זֶה בּוֹזֵה עֲלִיּוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים אֲשֶׁרֵי חֲלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

אור הרשב"י

מעשה, ורצה לומר בזהירות זה שירדוף בינו לבינה אהבה ואהבה כל ערב שבת כדי שלא יגיע שום ביטול לעונת שבת.
 והכא נמי האזהרה היא לאותם המחכים לעונתן משבת לשבת שיוהרו בתוספת חיבה ואהבה ובוהירות מהכעס שיכול לבטלם ממצוותם.

לקיים עונתו וכתב הב"ח וז"ל: נראה דאתא לאורווי שצריך לזהר שקודם שיגיע הלילה חייב להראות תוספות חיבה ואהבה עם זוגתו, ואין צריך לומר שלא ירגיל שום קטטה מערב שבת, ואם היה לו עמה איזה קטטה שיפייסנה מקודם שנכנס שבת, וזהו שכתב ויהא זהיר לקיים עונתו, דזהירות הוא קודם

הלימוד היומי

לע"נ טרנגה הדסה בת נדרה ע"ה - לע"נ שמעון בן רחל ז"ל

רעיא מהימנא

יראת אב ואם שקולה לשמירת השבת

אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמֹרוּ. פְּקוּדַת דָּא, שְׁקִיל דָּא לְדָא. במצוה זו אנו רואין שיראת אב ואם שקולה

לשמירת השבת כי השמירה היא במצות לא תעשה וכמו מורא אביו ואימו שהם הלא תעשה לא ישב במקומו לא יסתור דבריו וכו' **שְׁקִיל יְקָרָא דְאָב וְאִם, לִיקָרָא דְשַׁבָּת.** ויש ללמוד מכאן שגם כבוד אב ואם שהוא העשה שבמצוה זו מאכילו משקוהו

וכו' שקול כנגד כבוד השבת שהוא עשה **לְאָפָא אֲקָדִים כְּבוֹד** ובמצות הכבוד הקדים קודם את האב שהוא בחינת ז"א, **וְהָאִי אִיהוּ דְאָמַר קָרָא** וזהו שאמר הכתוב, **וְאִם אָב אָנִי אֵיךְ כְּבוֹדִי** הרי שהכבוד הוא בבחינת

אב מצד ז"א **וְאִם אֲרוֹנִים אָנִי אֵיךְ מוֹרָאִי** כי היראה היא לבחינת המלכות הנקראת אדנות. **כְּבוֹדִי סָלִיק בְּחוֹשֶׁבֶן** כבודי עולה בגימטריא מ"ב

שהוא כנגד **עֶשְׂרֵת אֲמִירָן** עשרה מאמרות שבהם נברא העולם והם מבחינת החכמה שהיא השורש ל"י ספירות בסוד המוחין דגדלות של ז"א שהם י"ס דרוח וזהו האות י' דכבוד"י, **וּל"ב אֱלֹהִים דְּעוֹבְדֵי דְבְרֵא שִׁית** ותיבת "כבוד" עצמה היא

גי' ל"ב אלהים שנזכרו במעשה בראשית שהם ל"ב נתיבות חכמה והם כ"ב אותיות התורה וי' ספירות דנפש, שאבא נותנם לאימא ואימא לז"א, וכיון שז"א מקבלם מאימא לכן נרמזים

בשמות אלהים אבל עיקרם ושרשם הוא ל"ב נתיבות חכמה מאבא.

אין כבוד אלא תורה ומי שאינו יודע חכמת התורה נקרא כסיל

וּבְכָל אֶתֶר (משלי ג) **כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ** ובכל מקום החכמים הם הנוחלים את הכבוד כי הכבוד שרשו הוא חכמה, **וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן** וכבר פירשוהו חכמים (במשנה באבות פ"ו משנה ג אין כבוד אלא תורה), **אֵין כְּבוֹד אֱלֹא תוֹרָה** שהיא התורה שבכתב בחינת ז"א המקבל מוחין מאו"א. **בְּגִין דְּאֵינוּן ל"ב אֱלֹהִים דְּתוֹרָה, יִקְרָא דִּילֵיהּ** לפי שהם ל"ב מבחינת נתיבות חכמה ואלהי"ם מצד שבאים אליו מאימא והם הכבוד שלו. **וְאֵלֵין** (אינון) **חֲכָמִים דְּאוֹרֵייתָא, חֲכָמִים בְּחֲכֻמָּה, יִרְתִּין הַאי כְּבוֹד** ואלו החכמים בחכמת התורה יורשים את הכבוד הזה מז"א **וְלֹא טַפְּשֵׁי, דְּעֵלְיֵיהּ אֲתִמֵּר**, (משלי ג) ולא הטיפשים שאינם מנצלים את כשרון החכמה ללימוד תורה ומבלים זמנם בשאר חכמות ומדעים שעליהם נאמר **וּכְסִילִים מְרִים קְלוּן. וּמְנַלְן דְּמֵאן דְּלֹא יָדַע בְּאוֹרֵייתָא אֶקְרִי כְּסִיל**, ומנין לנו שמי שאינו יודע בחכמת התורה אפילו אם הוא בקי בשאר חכמות הוא נקרא כסיל **דְּכִתִּיב** מה שכתוב, (תהלים צב) **וּכְסִיל לֹא יִבִּין אֶת זֹאת. וְאֵין זֹאת, אֱלֹא תוֹרָה, דְּכִתִּיב**, (דברים ד) **וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ מִשָּׁה.**

רשב"י מבקש מרעיא מהימנא שיפרש מצות שום תשים עליך מלך

רְעִיא מְהִימְנָא. בְּגִין דְּחֲלִישְׁתָּא אומר רשב"י לרעיא מהימנא ע"ה

לפי שחסרה התעוררות התחתונים לקבל ממך סודות התורה ולכן נחלשת

הלימוד היומי

לע"נ טרנגה הדסה בת נדרה ע"ה - לע"נ שמעון בן רחל ז"ל